

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๔๔

สามัคคีตั้งเส้นหญ้า

สรุปทองคำและดอลลาร์วันที่ ๑๙ ทองคำได้ ๗ บาท ดอลลาร์ได้ ๒๕ ดอลลาร์ เรื่องการช่วยชาติของเรานี้จะเริ่มขึ้นเรื่อย ๆ คอยสังเกตดูความสะดวกไม่สะดวก ชัด ช้องหรือไม่ชัดข้องประการใด ในการดำเนินทั้งฝ่ายบ้านเมือง ทางฝ่ายศาสนานี้เราเป็นผู้ ดำเนินคอยดูแลตลอด ทางโน้นมอบให้ทางบ้านเมืองพิจารณา ทางศาสนาก็เป็นอีกแขน หนึ่งคอยพิจารณาทางนี้ พี่น้องทั้งหลายร่วมหมดทั้งอวัยวะ ทั้งแขนทั้งหัวทุกอย่างรวม มาหมดเลยพี่น้องชาวไทยเราให้เป็นก่อน ให้เป็นตนเป็นตัว สำคัญมากนะ ให้ต่างคน ต่างพยายาม ไม่งั้นชาติไทยของเรานี้ โห้ย อย่าให้ได้ยินเลยว่าชาติไทยจม ขอย่าให้ได้ ยินเลย เมื่อพี่น้องชาวไทยยังมีความเป็นอยู่ดังที่เป็นอยู่เวลานี้ ขอย่าให้ได้ยินเลยนะว่า ชาติไทยจม

ชาติไทยฟื้นฟูขึ้นโดยลำดับลำดับ เพราะอำนาจทางการบ้านเมืองและศาสนาอุ้ม ชูกัน อย่างนี้เราฝันถึงอยู่ตลอดเวลา ให้จำคำนี้ไว้ถึงใจทุกคนนะ ขอย่าให้ได้ยินว่าเมือง ไทยล่มจมอย่างหาเหตุหาผลไม่ได้นะ ล่มจมที่สุดวิสัยใครก็ทราบ อันนั้นไม่เอามา วินิจฉัยในวงนี้ อยู่ ๆ ความเลวร้ายทั้งหลายทุกสิ่งทุกอย่าง หอรรถหาธรรมไม่ได้ มีแต่ เปรตแต่ผีก็สิ้นบ้านกลืนเมืองจมลงอย่างนี้ ขอย่าให้ได้ยินเลยนะ เปรตผีก็มีมนุษย์อยู่ ในบ้านเมืองของเรา ไม่ใช่จะมีแต่เปรตแต่ผีอย่างเดียว มนุษย์มาเทวดาอินทร์พรหม ยังอยู่ในชาติไทยของเรา พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ เป็นพระที่เลิศถึงสามพระ องค์อยู่ในเมืองไทยเรา เพราะฉะนั้นขอย่าให้ได้ยินว่าเมืองไทยเราล่มจมด้วยเหตุดังที่ กล่าวมานี้ ที่เป็นความสกปรกเหลวแหลกแหวกแนวโหดร้ายทารุณ เป็นเรื่องกิเลสทั้ง นั้น จมได้ถ้าเรื่องของกิเลส

เมืองนี้ไม่ใช่เมืองเปรตเมืองผี เมืองพุทธนี่นะเมืองเรา เพราะฉะนั้นเราคอยฟัง เสมอ อะไรที่จะเป็นไปเพื่อความเจริญรุ่งเรืองแก่ชาติไทยของเรา จึงต้องพยายามกันต่อ ไป ค่อย ๆ เริ่มทางนี้ก็ฟัง ทางโน้นกำลังปรับปรุงทุกสิ่งทุกอย่างทางการบ้านเมืองก็ดี เรียกว่าทางบ้านเมือง ทางศาสนาเราก็ต่างคนต่างปฏิบัติตัวเพื่อความเป็นคนดีอยู่แล้ว ก็ ยิ่งจะเสริมเพื่อความดีได้ง่ายขึ้น ความพร้อมเพรียงสามัคคีอันนี้เป็นธรรมที่มีคุณค่า มาก ความพร้อมเพรียง ความสามัคคีกัน ความฟังหัวหน้าที่เป็นธรรม อันนี้สำคัญมาก

เมืองไทยเราเป็นเมืองพุทธด้วย แกนของเมืองไทยเราก็คือพุทธด้วย ธรรม สงฆ์ รวมแล้วเป็นแกนใหญ่โตทีเดียว นี่เป็นแกนของจิตใจประชาชนชาวไทยเรา ความรัก ชาติรักศาสนารักความสามัคคี จึงมารวมอยู่ในแกนอันนี้เป็นสำคัญนะ พุทธ ธรรม สงฆ์

เป็นแกนอันใหญ่หลวง ความรักชาติ ศาสนา รวมเข้าเป็นอันนี้ ความสามัคคีกัน ความสามัคคีนี้พระพุทธเจ้าทรงชมเชยมากต่อมากนะ และทรงตำหนิติเตียนความแยกความแตกร้างมากอีกเหมือนกัน นั้นฟังซิ คือความแตกความแยกความแตกร้างนี้เป็นโทษมากถึงขั้นโทษมหันต์ ความรวมตัวตั้งแต่คุณค่าเล็กน้อยจนกระทั่งคุณค่าอันใหญ่หลวง ขึ้นอยู่กับความสามัคคี นั้นฟังซิ นี่ละศาสนาพระพุทธเจ้าท่านแสดงไว้อย่างนี้

เพราะฉะนั้นความสามัคคีจึงเป็นธรรมจำเป็นมาก พยายามตัด พยายามกำจัด สิ่งใดที่จะมาทำความสามัคคีซึ่งเป็นพลังอันแน่นหนามั่นคงของเราให้สึกให้ห่อไปนี้ ให้ต่างคนต่างระมัดระวัง ความแยก ๆ เพื่อความแตกร้างเป็นภัยมากที่สุดทีเดียวให้ระวัง ศาสนาตำหนิเอามากไม่ใช่ตำหนิธรรมดานะ ตำหนิเอามากมาย ไปที่ไหนแสดงแต่เรื่องความสามัคคี แม้ที่สุดคิดดูซิเพียงเส้นหญ้าเท่านั้น ท่านยังเอามาเปรียบเทียบความสามัคคีให้ฟัง ในคัมภีร์มีนะ หญ้ามันจะหนักหนาอะไร มันจะแน่นหนามั่นคงแข็งแกร่งอะไรประสาหญ้านะ เพราะเหตุใดพระพุทธเจ้าจึงทรงนำมาเป็นคติตัวอย่างให้พวกเราทั้งหลายทราบ ซึ่งแสดงไว้แล้วในคัมภีร์ว่า

ความสามัคคีนี้มีคุณค่ามาก นั้นขึ้นต้นนะ แม้แต่เส้นหญ้าแพรกเกิดอยู่ตามท้องนาไม่ได้แข็งแรงอะไรเลย แต่เวลารวมตัวเข้าแล้วนี้เด็ดไม่ขาด ต้องใช้กำลังวังชา ศาสตราอาวุธไปตัดไปเด็ดถึงจะขาด เพียงเส้นหญ้าเท่านั้นเอง ฟังซินะ คือเส้นหญ้าเท่านั้นยังมีกำลัง เพราะอำนาจแห่งความสามัคคี แยกประเภทออกไป เส้นหญ้าถ้าเป็นเส้นก็เด็ดขาดง่าย ๆ นี่เวลาแยกประเภทออกไปนะ พอรวมกันเข้าไปแล้วเด็ดขาดยาก พอมัดกันเป็นกำแล้วไม่เอามัดเอาอาวุธมาตัดจริง ๆ ไม่ขาด นั้นฟังซิ นี่อำนาจแห่งความรวมตัว ท่านแสดงไว้ในคัมภีร์นะไม่ใช่เล่น

เรื่องความสามัคคีพระพุทธเจ้าทรงชมเชยมากที่สุดทีเดียว รวมลงไปจนกระทั่งถึง โนนนะ รวมสามัคคีที่ทศสัมภาระขึ้นมา ส่วนหยาบ ๆ ขึ้นมา หม้อไหโตถาดไม่รวมกัน เป็นสามัคคีเรียกหม้อเรียกไหไม่ได้ ฟังซิ ดินเป็นดิน ธาตุต่าง ๆ เป็นธาตุต่าง ๆ ต้นไม้เป็นต้นไม้ต่าง ๆ ไม่ได้มารวมสามัคคีกันก็ไม่ใช่บ้านเป็นเรือนให้ ธาตุดิน น้ำ ลม ไฟ ไม่รวมกันก็เป็นคนเป็นสัตว์ไม่ได้ ท่านรวมเข้ามาอย่างนี้นะ ความสามัคคีนี้ยังผลให้สำเร็จทุกสิ่งทุกอย่างไป อย่างศาลาเรานี้ก็ดูซิ นี่มาจากที่ไหนบ้างมารวมเป็นศาลา ความมารวมกันเข้าก็เป็นศาลาขึ้นมา ท่านยกย่องเหลือเกิน ชมเชยมากที่สุดเรื่องความสามัคคี

ท่านรวมเข้ามาตั้งแต่ของเล็กน้อย ๆ หม้อไหโตถาดอยู่ลำพังมันเป็นหม้อไม่ได้ ท่านว่า ต้องมารวมตัวสามัคคีด้วยนายช่างผู้ฉลาดทำปรับปรุงขึ้นมา รวมอะไรขึ้นไปสิ่งนั้นก็สำเร็จประโยชน์ ๆ ท่านรวมเข้ามา นี้ก็ไม่ต้องพูดอะไรมาก อันนี้พอเป็นเครื่อง

เทียบเคียงให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบว่า กำลังแห่งความสามัคคีเป็นของสำคัญมาก เฉพาะอย่างยิ่งชาติไทยของเราเนี่ย เวลานี้เอนก็เอนไปทั่วประเทศเห็นไหมล่ะ ใครยืนตรงได้ มหาเศรษฐีก็ตรงไม่ได้ อยู่ในท่ามกลางประเทศไทย จะต้องอยู่ในท่ามกลางแห่งความเอนเอียงที่จะล้มเหลวเหมือนกันหมด เวลาเอียงก็เอียง เวลาตั้งก็ตั้งขึ้นได้ เพราะต่างคนต่างหนุนด้วยกัน หนุนกันเพื่อความแน่นหนามั่นคง แล้วต่างคนต่างหนุนเมืองไทยเรา ต่างคนต่างตั้งขึ้นได้ ๆ ตั้งขึ้นด้วยความแน่นหนามั่นคงได้ เพราะความพร้อมเพรียงสามัคคี ให้พากันจำคำนี้เอาไว้

เรื่องความแตกความแยกอย่าเอามาพูดเป็นอันขาดนะ ไม่ใช่คนที่มีศาสนา การแตกการแยกเกิดขึ้นมาจากความดูถูกเหยียดหยามความดูหมิ่นกัน เหล่านี้เสียนะ อันนี้ไม่เป็นประโยชน์อะไรเลย อย่างนำมาใช้ในเมืองไทยของเราซึ่งเป็นเมืองพุทธ ซึ่งพระพุทธเจ้าทรงแสดงให้เป็นความเสมอภาคไปหมดเลย นี่ละหลักศาสนาของเราแสดงความเสมอภาคไม่ให้มีอะไรยิ่งหย่อนกว่ากัน โดยหาหลักเกณฑ์ที่จะยิ่งหย่อนไม่ได้ แต่ไปเสกสรรขึ้นมาให้ยิ่งก้ำหย่อนก้ำจมมันก็เป็นอันเดียวกัน มันไหลลงไป

พระพุทธเจ้าทรงแสดงไว้ในธรรม ความสามัคคี ความให้อภัยกัน ฟังให้ดีนะ ธรรมพระพุทธเจ้า ท่านไม่มีที่ว่าจะคอยยกโทษโกรธเคืองกัน คอยแก้แค้นกัน อย่างนี้ธรรมปิดออกหมด ๆ เรยกตัวอย่างมาเช่น ท่านแสดงไว้ในคัมภีร์ อันนี้ก็มีเรื่องเกี่ยวโยงกันมาที่มีสัตว์สองตัวอาฆาตกัน ตั้งแต่เริ่มเป็นไก่ เป็นอีเห็นเป็นอะไร เป็นศัตรูคูเวรกันมา พอคนนี้เสียท่า คนนี้ผูกโกรธผูกแค้นผูกกรรมผูกเวรกันไว้ ต่อไปก็ไปมัดกัน เมื่อคนนั้นเสียท่า คนนั้นก็ผูกกรรมผูกเวร พันกันไปตลอดมา เราสรุปเอานะ เรยกพวกอีเห็นพวกไก่ ทีแรกอีเห็นไปกินไข่ไก่เรื่องราวมัน ไก่ก็เคียดแค้น ผูกโกรธผูกแค้นให้อีเห็น ธรรมดาผูกโกรธต้องเป็นโกรธ ผูกอะไรต้องเป็นอันนั้น ต้องมัดเข้าไป คำว่าผูกแล้วต้องมัด ผูกโกรธก็เป็นความเคียดแค้นเป็นพินเป็นไฟ ผูกคุณงามความดีต่อกันก็เป็นความสมัครสมาน มีความแน่นหนามั่นคง

นี่เรยกตัวอย่างมาเพียงว่าสัตว์สองตัวที่วานี้ มาผูกกรรมผูกเวร วาระสุดท้ายเวรที่จะขาดสะบั้นจากกันไปได้นะ ต่อกันมาสักเท่าไร วันนั้นพอดีพระพุทธเจ้าประทับอยู่วัดพระเชตะวันพอดีเลย แล้วผู้หญิงคนนี้กับลูก กับยักษ์ตนหนึ่งตามกันมาจะมากินลูกของผู้หญิงคนนี้ เพราะผูกกรรมผูกเวรกันมา พอมาผู้หญิงคนนี้กับลูกไม่มีทางไปก็โดดเข้าวัดพระเชตะวัน พอดีพระองค์ทรงรับสั่งทันที หยุด เป็นอะไรกันมา ต่างคนก็นั่งพระองค์ก็ทรง ญาณไม่ต้องพูดแหละ พระพุทธเจ้าบิ๊บเดียวท่านทะลุหมดเลย มานี้ท่านก็ทรงยกเป็นพุทธภาษิต ออกจากพระโอษฐ์ของพระพุทธเจ้านั้นแล้ว

น หิ เวเรน เวรานิ สมฺมุตฺติธ กุทาจนํ เวรไม่มีการที่จะระงับด้วยการก่อเวรตลอดกาลไหน ๆ มา ถ้ายังผูกเวรอยู่เท่าไร จะไม่มีที่สิ้นสุดยุติตลอดไปตั้งเธอทั้งสองเป็นกันอยู่นี้ ซึ่งตรงนั้นเลยนะ นี่ผูกกรรมผูกเวรกันมาตั้งแต่โน้น ๆ นั้นเห็นไหมพระพุทธเจ้า นี่มาถึงระยะนี้พอดีเป็นเวลาที่เหมาะสม พระพุทธเจ้าท่านประทานพระโอวาทให้แล้วสั่งสอน ลงใจ ผู้หญิงคนนั้นสำเร็จพระโสดา หญิงยักษ์ ยักษ์ก็คน ถ้าเป็นสัตว์บรรลุประโสดาไม่ได้ ตั้งพญานาคมีความเลื่อมใสต่อพระพุทธเจ้าขนาดไหนยังสำเร็จพระโสดาไม่ได้นะ เพราะเป็นสัตว์เดรัจฉาน นี่ยักษ์ตนนี้ก็คือคน คนโหดร้ายทารุณก็เรียกว่ายักษ์ แสดงให้ฟังนี้สำเร็จพระโสดา พอเสร็จเรียบร้อยแล้วพระองค์ก็ทรงทราบหมดแล้ว ทีนี้หมดเรื่องกรรมเรื่องเวรในคนทั้งสองนี้ เป็นอันว่ามาขาดสะบั้นกันลงต่อหน้าพระพักตร์ของพระพุทธเจ้า

พอเทศน์จบลงแล้ว เอ้า ลูกคนนี่มอบให้แม่คนนั้น ทีนี้ว่าแม่ละนะ เอ้า ให้แม่คนนั้นชมบ้าง ลูกของเราเลี้ยงมายากลำบากแสนสาหัส ให้แม่คนนั้นชมบ้าง โอ๊ย คนนี้จนจะสลบไสล เพราะตามจะมากินอยู่แล้ว เอาไปนี่ก็จะไปจับกินต่อหน้าเรา เอ้า เอาไปมอบให้ ก็ทางนั้นสำเร็จพระโสดาแล้วนี่ พระองค์ทรงดูในหัวใจโน้น พอยื่นให้เท่านั้น ก็ทิ้งกอดทั้งจับทั้งอะไรต่ออะไร ทางนี้ก็ตัวสั้น นึกว่ากอดตรงไหนก็มีแต่จะกิน จับตรงไหนก็มีแต่จะกลืน ทางนี้คิดแต่แบบเดียว ทางนั้นคิดด้วยความรักความเมตตาสงสารด้วยความซึ่งในพระคุณของพระพุทธเจ้าที่ตัดสะบั้นออกจากกรรมเวร ที่เป็นพินเป็นไฟเผาไหม้ตลอดไปนั้น ให้ขาดสะบั้นลงในเวลานั้น

นี่ละเรื่องการก่อกรรมก่อเวร ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย อย่าไปคิดไปคาดนะ ว่าไม่สนใจเรา แล้วก่อกรรมก่อเวรเขาให้สนใจ อย่าเป็นอันขาดนะ เป็นเรื่องอย่างที่ว่านี้เป็นลำดับลำดับมา นี่ยกตัวอย่าง แล้วก็เวรจะระงับลงเพราะการไม่ก่อกรรมก่อเวร นั้นฟังซิ ชะล้างกันตรงนี้ลงเลยนะ ถ้ายังก่อเมื่อไรต้องเป็นไฟเผากันไปตลอด นี่อำนาจแห่งกรรมเข้าใจใหม่ ใครอย่าไปถือว่าการนี้เป็นของเล็กน้อยเมื่อไร มันติดแนบอยู่กับหัวใจของสัตว์ทุกประเภท ยิ่งไปทำตามความต้องการของใจซึ่งเป็นความโหดร้ายทารุณด้วยแล้ว นั่นคือก่อกองพินกองไฟเผากันไปตลอดเลย ต้องเอาน้ำชะล้างลงไป

ท่านจึงบอกว่า อุกุโธเธน ชินเณ โภธํ ให้ชนะความโกรธของเขาด้วยความไม่โกรธของเรา นี่คือธรรม อันนี้เป็นน้ำที่สะอาดชะล้าง คือความไม่โกรธเป็นน้ำที่สะอาดชะล้างลงไป ความโกรธก็ระงับดับไป ให้ชนะความไม่ดีของเขาด้วยความดีของเรา ให้ชนะความตระหนี่ถี่เหนียวของเขาด้วยการเสียสละของเรา นั่นท่านแยก เทียบเป็นข้อ ๆ นี้คือธรรมน้ำที่สะอาดชะล้างของสกปรกเป็นลำดับลำดับไป

เวลานี้เมืองไทยเรากำลังที่จะตั้งเนื้อตั้งตัว ขอให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบอย่างถึงใจตามหลักธรรมของพระพุทธเจ้า ที่หลวงตามาประกาศสอนเหล่านี้ด้วยกันทุกคนนะ เพราะเราสอนนี้เราก็สอนเรียกว่าเมตตาที่สุดส่วนแล้ว พุดออดออกมาจากหัวอกเลย มันครอบโลกธาตุ เราประกาศมานานสักเท่าไรแล้ว ท่านทั้งหลายมาดูหน้าหลวงตาบัวซิ เป็นพระที่จะหลอกลวงต้มตุ๋นพี่น้องทั้งหลายหรือเป็นพระประเภทใด เอา ฟังจุดนี้ให้ดีนะ เราเสียสละเพื่อชาติไทยของเราถึงขนาดนั้นเทียวนะ ควรเด็ดเราถึงเด็ด คอขาด-ขาดไปเลย เพื่อคุณงามความดีซึ่งเป็นสิริมงคลแก่ชาติของเรา อันไหนไม่ดีปิดอกทันที ๆ ด้วยอรรถด้วยธรรม ไม่มีคำว่าสะทกสะท้านหรือว่ากลัวนั้นกลัวนี้ ไม่เอาไม่คุยธรรมไม่กลัวอะไร ไม่กลัวกับอะไร ไม่โกรธไม่เคียดแค้นให้กับอะไร ไม่มีคำว่าแพ้ว่าชนะกับอะไร ได้เสียไม่มีกับอะไร แต่เป็นไปด้วยความเมตตาล้วน ๆ ที่จะให้โลกร่มเย็นเท่านั้นคือธรรม ธรรมนี้เหนือโลกแล้ว

นี่ธรรมเหนือโลก เอามาชำระโลกที่มันต่ำทราเวลเวลานี้ให้สะอาดสะอาดขึ้นมา ชาติไทยของเราก็จะเริ่มฟื้นฟูขึ้นมาด้วยน้ำใจของพี่น้องชาวไทย หนึ่งรักชาติ ชาติเขาเป็นชาติเขา เวลาถือเป็นพรรคเป็นตอนต้องถือ ธรรมมีวรรคมีตอน มีกระจาย มีกว้างมีแคบ เวลาถือต้องถือ เรียกว่าธรรมประเภทหนึ่ง ชาติไทยเราเป็นชาติไทยเรา ทุกสิ่งทุกอย่างอย่างเป็นสมบัติของคนไทยเราทั้งนั้น ตั้งแต่เขตแดนของแผ่นดินไทยเรามา เรียกว่าเป็นสมบัติของเราทั้งหมด ให้ต่างคนต่างระมัดระวังรักษาเข้มงวดกวดขัน เสมอด้วยสมบัติที่อยู่ในหัวอกของเรา ที่มันติดตัวของเรานี้ ให้ระมัดระวังรักษา อันใดที่เป็นภัยให้ระวัง แล้วให้ต่างคนต่างทะนุถนอม อันใดที่จะฟื้นฟูชาติไทยของเรา

เริ่มมาตั้งแต่นิสัยใจคอของเราซึ่งเคยแสดงเสมอ ด้วยความสะอาดสบายมาตั้งแต่ตั้งเดิมแล้ว เลยลืมนื้อลืมตัว เวลาเกิดเหตุการณ์ขึ้นมาในปัจจุบันนี้มันปรับตัวไม่ทัน เพราะฉะนั้นจึงให้พยายามปรับเนื้อปรับตัว การคบค้าสมาคม การซื้อการขาย การอยู่ การกินใช้สอยทุกอย่างให้ใช้ความระมัดระวัง อย่าเอาความสุรุษสุรายซึ่งเป็นนิสัยเดิมมาใช้ จะเป็นเพชรฆาตสังหารเราทั้งชาตินั้นแหละ คนนี้ก็ เป็น คนนั้นก็ เป็น คนนี้ก็ทำลาย คนนั้นก็ทำลาย เรียกว่าทำลายกันทั้งชาติ จมไปหมดทั้งชาติได้นะ

ถ้าต่างคนต่างระมัดระวังด้วยกันนี้ ก็ต้องฟื้นฟูไปทั้งชาติเรานั้นแหละ อันนี้สำคัญมากนะ ขอให้พากันตั้งอกตั้งใจปฏิบัติ เวลานี้ก็กำลังจะเริ่มส่งเสริมเข้าทางด้านสมบัติก็เหมือนกัน เวลานี้ไม่หยุดนะหลวงตาไม่หยุด ทั้งดูแลเหตุการณ์ภายนอกทั้งภายในคือวงศาสนา โดยเฉพาะจิตใจความประพฤติของประชาชนเราเกี่ยวกับเรื่องศาสนา ทั้งภายนอกก็คือทางการบ้านเมืองของเรา ก็มอบความไว้วางใจให้ทางการบ้านเมืองปรับปรุงแก้ไข อะไรบกพร่องแล้วให้พากันส่งเสริมขึ้น ทางนี้ก็จะส่งเสริมขึ้นทางด้าน

ศาสนาคือจิตใจเป็นสำคัญ ฟันฟูจิตใจของเราให้เข้าสู่อรรณูธรรม ก็เรียกว่าเข้าสู่กฎเกณฑ์อันดีงาม แล้วเมืองไทยของเราก็จะค่อยฟื้นฟูขึ้นมาโดยลำดับ

ทางจุดปัจจัยไทยทานนี้ก็จะเริ่มละนะ จะเริ่มอีก ค่อยฟังไปทำไป เราไม่ได้ทำแบบผลิผลามนะ ทำอย่างพินิจพิจารณาจริง ๆ แล้วก็จะค่อยก้าวกันไป สมบัติเงินทองข้าวของเราได้มากน้อยเป็นที่แน่ใจแล้ว เราก็จะหนุนเข้าไป ๆ หนุนเข้าไปสู่หัวใจแห่งชาติไทยเราเพื่อความแน่นหนามั่นคง ได้มากได้น้อยก็ดังที่เราได้นี้แหละ คือได้ไม่ถอยได้ไม่หยุดก็ค่อยเพิ่มขึ้นเอง ได้ไม่ให้เสีย ได้ด้วยความระมัดระวังรักษาด้วยดีก็จะต้องดีขึ้น ๆ ทางนี้เราก็จะพยายามเชื่อเชิญหรือเตือนพี่น้องชาวไทยเราให้ต่างคนต่างเสียสละเพื่อเลือดเนื้อชีวิตจิตใจของเราและชาติไทยของเราทั้งชาติ จากการเสียสละของเราแต่ละอย่าง ๆ แต่ละชั้นเล็กชั้นน้อย จะกลายเป็นของชิ้นใหญ่ขึ้นมา ยกชาติไทยของเราขึ้นไปได้ไม่สงสัย ให้จำข้อนี้ให้ตึนะ

มีมากมีน้อยเราอย่าไปเสียตายตัวของเรามากยิ่งกว่าเสียตายคนไทยทั้งชาติ และประเทศไทยทั้งประเทศนะ ประเทศไทยอยู่ได้เพราะต่างคนต่างหนุน ไม่ใช่ต่างคนต่างเห็นแก่ตัวเห็นแก่ฟุ้งของตัว เห็นแก่ได้แก่เอา อย่างนี้ทำลายชาติไม่สงสัยนะ ให้ต่างคนต่างเสียสละเพื่อชาติของตนซึ่งเป็นส่วนใหญ่สุด อันนี้จะค่อยก้าวขึ้นไปโดยลำดับ นี้ก็กำลังเริ่มละเวลานี้ พยายามก้าวขึ้นไป ทางกรบ้านเมืองเขาจะปรับปรุงแก้ไขเต็มกำลังความสามารถของเขา พวกเราที่เป็นคนไทยหรือเป็นสมบัติของชาติไทยทั้งชาติ ก็ให้ต่างคนต่างปรับปรุงแก้ไขตัวเองไปในทางที่ถูกต้อง

อย่าฟุ้งเพื่อเห่อเหิมเกินเนื้อเกินตัวนะ ไม่ดี ให้เอาหลักพุทธศาสนาไปใช้ หลักพุทธศาสนาเป็นหลักไม่ลืมหิวสัตว์ตลอดมา นี่จะเป็นหลักแบบฉบับของโลกชาวพุทธเรา พอดิบพอดี พอเพียง เพียงพอเสมอ นี้เรียกว่าหลักพุทธศาสนา ไม่ลืมหิวสัตว์ มีมากก็ไม่ลืมหิว มีน้อยก็ไม่เดือดร้อน เพราะมีธรรมครอบไว้หมด มีมากเพราะเหตุผลกลไกออะไร มีน้อยเพราะอะไร ธรรมจะพิจารณาตลอดเวลา นี้เรียกว่าศาสนา ยกตัวอย่างเช่น พระ พระเป็นผู้นำของชาวพุทธ ไม่ว่าที่ไหน ๆ พระต้องเป็นผู้นำเสมอ พระจึงต้องเป็นแบบฉบับอันดีงามแก่ชาวพุทธ ให้ได้รับความร่มเย็นเป็นสุข เกี้ยวเกะอะไรก็สะดวกสบายอบอุ่นภายในจิตใจ พระเป็นผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ

พระผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบท่านจะไม่มี ความฟุ้งเพื่อเห่อเหิมลืมหิวสัตว์ เสาะแสวงหาโลกามิส หาพินหาไฟมากกว่าธรรม พระจะเสาะแสวงหาธรรมมากกว่าสิ่งเหล่านั้น สิ่งเหล่านั้นเป็นส่วนเกิน เป็นสิ่งที่พิเศษไปเท่านั้น เป็นปัจจัยพออาศัยไปวันหนึ่ง ๆ แต่ทางด้านจิตใจที่จะฟื้นฟูให้เข้าสู่อรรณูธรรม เพื่อความสงบร่มเย็นภายในใจ ซึ่งเป็นส่วนใหญ่นี้ เป็นเรื่องของพระท่านจะเน้นหนักมากทีเดียว เพราะฉะนั้นท่านผู้ตั้ง

ใจปฏิบัติอรรถธรรมจริง ๆ แล้ว ท่านอยู่ที่ไหนท่านไม่ยุ่งกับใครนะ นี่ท่านเสาะแสวงหาธรรม

ยกตัวอย่างเช่นพระพุทธเจ้า เสด็จออกทรงผนวชเป็นถึงกษัตริย์ ฟังซิ เวลาเสด็จออกใครจะไม่ได้รับความลำบากลำบาก ยิ่งกว่าพระสิทธัตถราชกุมารที่เป็นพระเจ้าแผ่นดินแล้วเสด็จออกทรงผนวชหาขอทานเขากิน การให้ทานแต่ก่อนไม่มีศาสนา ศาสนาที่แท้จริงแม่นยำอย่างพุทธศาสนานี้ไม่มี เขาก็ให้ตามนิสัยของเขา ให้ทานอยู่ที่ต่าง ๆ ท่านก็ไปบิณฑบาตได้มาแล้ว จะเสวยยังจะเสวยไม่ได้ฟังซิ ในตำรามืออย่างนั้น โอ้ย จะอาศัย เพราะอาหารกษัตริย์กับอาหารอันนี้เป็นยังไง ต่างกันยังไงบ้าง

พระองค์ก็ทรงสอนพระองค์ชี้ ร่างกายของเรากับอาหารเหล่านี้เป็นของคู่ควรกัน โลกเขากินได้ทำไมเรากินไม่ได้ เราเหมือนโลก โลกเหมือนเรา ทำไมกินไม่ได้ อาหารเหล่านี้ก็เพื่อสำเร็จประโยชน์ไม่ได้เพื่อความลุ่มจมที่ไหน ทำไมจะรังเกียจ ท่านไล่บี้เข้าไป สุดท้ายท่านก็เสวยได้ บังคับขนาดนั้น นี่ท่านไปก่อกวนใคร อาตมาเป็นกษัตริย์นะ อาตมามาบวชให้หาของดี ๆ มาให้อาตมาฉัน ไม่เห็นพระพุทธเจ้าว่า มีอะไรก็อย่างนั้น ๆ ลำบากลำบากแสนสาหัสอยู่ ๖ ปีฟังซินะ นี่พระองค์กวนใคร เอาตัวอย่างนี้มาใช้ไม่ได้กวนใคร

แต่เรื่องกวนความทุกข์ความร้อนที่เกิดขึ้นจากกิเลสที่ท่านฟัดตลอดเวลา ความเพียรเพื่ออรรถเพื่อธรรมท่านทำอย่างนั้น จนสำเร็จเป็นพระพุทธเจ้าขึ้นมาก็สอนสาวกทั้งหลาย ขึ้นไปถึง ปิณฑิยาโลปโกชน นิสุสาย ปพพชชา ตตต เต ยาวซีว อุตสาโท กรณีโย บรรพชาอุปสมบทแล้วให้บิณฑบาตหัดด้วยกำลังปลีแข้งของตน ได้อะไรมาก็ฉันตามเกิดตามมี ฟังซินะ ไม่ได้ให้ไปกวนทางนั้นกวนทางนี้ท่านไปบิณฑบาต ครั้นว่าที่อยู่ก็ไล่เข้าในป่า ไม่ได้กวนใครทั้งนั้น การบำเพ็ญสมณธรรมนี้เอาตลอดไม่มีหยุดมีถอยจนได้สำเร็จ พระพุทธเจ้าก็เป็นพระองค์แรกขึ้นมา จากนั้นก็สั่งสอนสาวกก็สำเร็จเป็นสรณะของพวกเราขึ้นมาเป็นชั้น ๆ ล้วนแล้วตั้งแต่ท่านผู้มีความมักน้อยความสันโดษ ไม่ยุ่งเหยิงวุ่นวายกับโลกามิสใด ๆ นอกเหนือไปจากธรรมที่เป็นหัวใจของท่านเท่านั้น นี่ท่านก็ปฏิบัติมาอย่างนั้น นี่เป็นสรณะของพวกเรา

เราไม่ถึงว่าต้องเอาท่านมาเป็นแบบฉบับทุกกระเบียดนะ ให้เป็นแบบฉบับที่เป็นลูกเป็นหลานของพระพุทธเจ้า เป็นลูกศิษย์ที่มีครู ทำอะไรขอให้คำนึงคำนวนถึงเหตุถึงผลดีชั่ว สมกับเราเป็นลูกชาวพุทธซึ่งเป็นแบบฉบับอันยอดเยี่ยมแล้ว ไม่มีโลกไหนจะเสมอแบบฉบับของพุทธศาสนาแห่งพระพุทธเจ้าของเราเลย ให้นำไปประพฤติปฏิบัติอดบ้างอิมบ้างทนเอา อดเพื่อจะอิมจะเป็นยังไง คืออดพยายามหามาเพื่อหนุนเข้าไป มันก็ค่อยอิมขึ้นมา ชาตินไทยก็ค่อยอิมตัวขึ้นมา คนไทยก็ค่อยอิมใจขึ้นมา เย็นขึ้นมา

เรื่อย ๆ ถ้าพุงมีแต่อาหารเต็มท้อง หัวใจมีแต่ความอยากความทะเยอทะยาน ตัวนี้ละ ตัวจะทำให้แหลกนะ เต็มท้องอันนี้เดี๋ยวตอนบ่ายมันก็หมดไปแล้ว หามาอีกไม่พอ คว่า โนนมาคว้านี้มา อะไรไม่พอ มีแต่ความเหลือเฟือ ๆ มีแต่ความฟุ้งเฟ้อ นี่จับหายได้นะ ให้พากันระมัดระวังให้ดี

เวลานี้ปัจจัยเราที่จะซื้อทองคำเข้าคลังหลวงก็ได้ ๘๐๐ กับ ๖ ล้านแล้ว ยังไงก็ กว่าแน่ แต่เราพูดเอาหลักใหญ่ไว้ อันนี้ไม่เป็นอื่น ๘๐๐ กับ ๖ ล้านกว่านี้สงวนไว้เรียบร้อย ประกาศออกแล้วว่าจำนวนนี้ทั้งหมดจะซื้อทองคำเข้าสู่คลังหลวง นอกจากนั้นก็ มีเศษมีเหลือ ก็เพื่อความจำเป็นของชาติเรานั้นแหละ

ที่แยกนี้ก็แยกเพื่อชาติ แยกเข้าไปนี้ก็เพื่อหลักใหญ่ของชาติ แยกออกไปก็เพื่อ กิ่งแขนงของชาติไทยเรานั้นแหละ ไม่ใช่เพื่ออะไรนะ หลวงตานี้พิจารณาเต็มกำลังทุกอย่าง ไม่ได้ทำอะไรสุ่มสี่สุ่มห้าอะไรที่ได้แสดงออกเรียกว่าพิจารณาเรียบร้อยแล้ว ๆ ออกตามนั้น ๆ เราก็ไม่เคยได้ตั้งตัวเราเองนะว่าทำผิดไป ก็เป็นความถูกต้องตลอด มาอย่างนี้ นี่ก็คือธรรม เราก็จะพยายามนำธรรมนี้เข้ามาเป็นแบบแปลนแผนผังเป็น เครื่องชี้แนะให้เราดำเนินตามนั้น แล้วสั่งสอนพี่น้องชาวไทยทั้งหลายให้ดำเนินตามนั้น แล้วชาติไทยของเราก็จะค่อยเจริญรุ่งเรืองแน่นหนามั่นคงขึ้น ยิ่งไงความสามัคคีนี้สำคัญ มากนะ

ความรักชาติเป็นชาติของเรา หมาเอามาเป็นชาติไทยไม่ได้นะ หมาเป็นหมา แม้ เกิดอยู่ในบ้านของเราก็เรียกว่าหมาในบ้าน ไม่ใช่หมามาเป็นเรานะ เราต้องเป็นเราไทย ต้องเป็นไทย ให้เข้าใจอันนี้ละ ทุกสิ่งทุกอย่างสงวนมาเพื่อชาติไทยของเรา หมาก็จะ พลอยเป็นหมาของชาติไทยไปเข้าใจไหม นี่หมาก็ไม่เป็นท่า คนพาไม่เป็นท่าใช้ไม่ได้นะ ต้องให้คนเป็นหัวหน้าเสมอแล้วชาติไทยของเราจะขึ้น ให้รักสงวนชาติไทย แล้วมีความ เสียสละ มีความรักกัน อย่าดูถูกเหยียดหยามกันเป็นอันขาด ฟังว่าเป็นอันขาด เป็นสิ่งที่ พระพุทธเจ้าทรงตำหนิอย่างมากมาย การตำหนิกันนี้ไม่มีอะไรดีขึ้น คือตำหนิด้วยความ ดูถูกเหยียดหยาม ไม่ได้ตำหนิเพื่อจะก่อจะเสริมนะ

การตำหนิเพื่อก่อเพื่อเสริมพระพุทธเจ้าเป็นพระองค์เอก สัตว์โลกทำไม่ได้อะไร พระองค์ตำหนิแล้วเสริมเข้า ๆ ไม่มีใครเกินพระพุทธเจ้า ตำหนิเพื่อส่งเสริม เพื่อให้ดี ให้ดี แต่ตำหนิเพื่อทำลายนี้พระพุทธเจ้าทรงตำหนิเอามากที่สุดทีเดียว อย่าให้มีในเมืองไทย ของเรา ใครอยู่ที่ไหน ๆ ให้ยึดตีในกรรมในบุญของตนตามลำดับลำดับ มาบวกกันแล้ว ก็สมชื่อสมนามว่าต่างคนต่างเชื่อบุญเชื่อกรรม แล้วรักกัน ให้อภัยกัน นี่เป็นความถูกต้อง สำหรับบรรพธรรม และจะกลมกลืนความสามัคคีให้เข้าเป็นความแน่นหนามั่นคง

ในคนทั้งชาติไทยของเรา จำให้ตื่นะอันนี้ เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านี้ก่อน พูดมันหลงไป ลืมไปเดี๋ยวนี้ไม่เหมือนแต่ก่อนแล้ว

ไอ้หยองเมื่อวานนี้ โถ เกิดข้าศึกใหญ่กับเรานะเมื่อวานนี้ เราเดินเข้าไปตอนบ่าย ๔ โมงกว่า ๆ หรือ ๕ โมงนี้เข้าไปข้างใน พอว่าง ๆ บ้างแขกหมดไปเราก็ไปดูสระ คือ สระนี้จะไรตกลงไป ถ้าหลายวันมันเนาแล้วน้ำเสีย แต่ทางโน้นเขาก็ทำดีเขาทำอยู่เรื่อย ๆ เมื่อวานนี้ด้อมไปทั้งไปดูถึงใหญ่ เพราะถึงใหญ่นี้สูบน้ำทุกวันนะ คนจำนวนมาก สูบน้ำจากพื้นขึ้นมา นอกวัดก็สูบน้ำขึ้นทางนั้น เราก็ไปดูเห็นเขากำลังสูบน้ำอยู่ เดินลงไปริมสระเห็นไอ้หยอง ไอ้หยองเห็นเรามันตั้งทำใส่เรา โห มันแปลกกะหมาตัวนี้ มันทำไมเป็นอย่างนั้น มันตั้งหน้าใส่สังฆราชเสียด้วย แล้วพอ ๆ เข้ามา ไล่ตีเอาเลยนั่นซี ให้ทางโน้นเอาไม้มาไล่ตีมันหลงทิศ มันวิ่งไปทวีปไหน วันนี้เห็นมันหรือเปล่า หรือมันออกทวีปนอกแล้วหรือ ยังงั้นมันก็เป็นนะ ไล่ตีเอาจริง ๆ นี่ มันจะมาทำกับกูหรือ กูเลี้ยงมันมาตั้งแต่วันไหนมันไม่รู้เจ้าของนี่นะ กูยังรู้มันเป็นสัตว์ของกู กูเลี้ยงไว้ด้วยความเมตตา นี่นะ ไล่ตีเอาหลงทิศเลย ต้องเอาอย่างนั้นไม่งั้นไม่ได้มันเคยตัว ผิดต้องตัด นี่ สัตว์ผิด มาหาเจ้าของพอ ๆ

แมวเอาออกไปปล่อยที่ไหนละ ใครไปปล่อยแมว เอาไปปล่อยที่ไหนสืบถามดูหน่อยนะ คือห้ามไม่ให้ปล่อยแถวนี้ความหมายว่างั้นนะ ให้ไปปล่อยไกล ๆ แมวที่เอาไปปล่อยนี้ โหย บางตัวไปนั้น อุบลก็มี ศรีสะเกษก็มี สุรินทร์ก็มี ก็เขามาวัดนี้ฝากเขาไปหนองคายก็มี จังหวัดเลยก็มี ไปสกลนครก็มี แต่ตัวนี้ไปไหนเราว่างั้นนะ คือปล่อยแล้วมันไม่คืนมาละ ปล่อยเราก็บอกเขาด้วยนะ ไม่ใช่ปล่อยสุมสุมหัว ที่ไหนมันใกล้บ้านให้ไปปล่อยตรงนั้น คือไม่ปล่อยทิ้งไว้เฉย ๆ สั่งเขาทุกตัวเลย เอาไปปล่อยที่ไหนก็สั่งกำชับเรียบร้อย จะอยู่ใกล้บ้านใกล้เรือนที่ไหนเป็นป่าละเมาะที่เขาจะหลบซ่อนตัวได้ให้ปล่อยที่นั่น กลางคืนก็หากินเอง อย่างนี้ทุกแห่งแหละ (เอาไปปล่อยอำเภอกุมภวาปีครับ) เออ ก็ไม่เป็นไรกุมภวาปี กว่ามันจะมาจากกุมภวาปีมาถึงนี้เราโดดลงตั้งแต่ ๙๐ แล้วช่างเถอะไม่เป็นไร กุลงแต่ ๙๐ แล้ว หลวงตาคุณพุดนำฟังนะที่เราเอามาพูดอยู่เรื่อย ๆ นี่ คือเรียกว่าเหมือนกันเลยหรือว่าใกล้เคียงกัน จะเรียกว่ากลอนสดก็ไม่ผิด เรียกว่ากลอนสดเลย

นี่ละธรรมตอบธรรม อย่างหลวงพ่อกุณพุดนี้เรามาคิด มันเป็นอยู่ในหัวใจตลอด จะว่าไง พุดจะเป็นไรไปวะ พอนั้นปั๊บมันเข้ากันได้เลย พอเขามาต่อว่าผู้เฒ่าว่าของขลังดี เวลาขับรถวิ่งไปลงคลองไม่เห็นขลัง หมัดเขามานะ ทางนี้ก็ว่า สูเหยียบคันเร่งเท่าไรนั่น เห็นไหมละ พอว่าเหยียบคันเร่ง ๑๔๐ โย้ย กูโดดลงตั้งแต่ ๙๐ ผู้เฒ่าก็หลบได้ใช้ไหมละ กูโดดลงตั้งแต่ ๙๐ กูจะไปรับรองสู้อย่างไรกูหนีตายพอแล้ว นั่นเห็นไหมละมันนำ

ฟัง นี้เรียกว่ากลอนสด เราจึงเอามาพิจารณาเสมอ เรื่องธรรมกับกิเลสพืดกันเป็นอย่างนั้นละ เรื่องธรรมกับกิเลสพืดกันจะเป็นแบบหลวงพ่อกุณกับพวก ๑๕๐ นี้กิเลสพืดกันภายในเป็นอย่างนั้นตลอด ๆ อย่างนี้พูดมารวม ๆ เท่านั้นแหละ จะพูดชอกแซก ชิกแซกไม่ได้ แต่หลักใหญ่เป็นอย่างนั้นนะ ไม่งั้นแก้กันไม่ตก ระหว่างกิเลสกับธรรม เมื่อธรรมมีกำลังแล้วต้องเป็นแบบที่ว่าโตดลงแต่ ๙๐ เลย สูจะไปตายไหนสู้ก็ไปเถอะ ๑๖๐ ช่างหัวสูเถอะ กูรอดตาย ๙๐ แล้วกูพอเข้าใจไหม นี้เรียกว่าผ่านได้แล้ว

นี่ละธรรมะที่เป็นภายในใจ เหล่านี้จะขึ้นเริ่มไปตั้งแต่ชั้นอนาคาขึ้นไปสติปัญญาประเภทนี้ละ เป็นประเภทที่หมุนตัวเลยไม่มีถอย ขาดสะบั้น ๆ ขึ้นก้าวถึงอรหัตตมรรคเรื่อย ๆ เรื่อย ๆ นี่คือว่าธรรมเมื่อมีกำลังแล้วก็เทียบกันได้กับกิเลสที่มีกำลัง คือเวลากิเลสที่มีกำลังในหัวใจของสัตว์นี้ ไม่ว่าจะกระดิกพลิกแพลงไปแ่งไหนมุมใด กิเลสจะเป็นผู้เปิดทางให้แล้วนำออก ๆ นำออกหาผลประโยชน์ของมัน แล้วสร้างทุกข์ให้หัวใจสัตว์โลก นี่เป็นอัตโนมัตติเป็นเองของมันนะ กิเลสเป็นวัฏจักรมันหมุนของมันตลอดเวลาโดยอัตโนมัตติ เวลาธรรมยังไม่มีกำลังถูกมันปิดเอา ๆ ปิดเอาอย่างที่หลวงตาเคยพูด น้ำตาร่วงคือมันปิดเอาอย่างแรงถึงขนาดน้ำตาร่วงหงายหมาไปเลย แล้วก็น้ำตาร่วง จึงได้แก้แค้นกัน

ถึงขั้นมันเป็นก็แบบเดียวกันนะ ถึงขั้นมันเป็นนี่มันเริ่มไปตั้งแต่สติปัญญาแบบฟ้าดินถล่ม นี่เป็นสติปัญญาที่รุนแรงมากที่สุดเกี่ยวกับเรื่องกายเรื่องวัตถุ คือหมายถึงกายกับกามกิเลส ตัวนี้รุนแรงมากที่สุด กามกิเลสเป็นตัวออกสนามออกแนวรบ กษัตริย์ วัฏจักรได้แก่วิชชาอยู่ในพระราชวัง ตัวนี้เป็นตัวออกแนวรบ สนั่นหวั่นไหวฟ้าดินถล่มคือตัวนี้เองเป็นตัวที่ดึงดูดสัตว์โลกให้ไม่รู้จักเป็นจักตาย ไม่รู้จักบุญจักบาป ตกนรก อเวจีทั้งหลายไม่สนใจ ขอให้ได้บั้นไปตามกิเลสตัวนี้พอ จึงรุนแรงมาก ที่นี้พอสติปัญญาศรัทธาความเพียรหมุนแก้กันอันนี้ หมุนเข้า ๆ ที่นี้สติปัญญานี้เป็นแบบฟ้าดินถล่มไม่งั้นไม่ทันกันกับธรรมชาตินี้ นี่จะเรียกว่าเป็นอัตโนมัตติไม่ได้นะ พูดไม่ถูก เรียกว่าฟ้าดินถล่มเท่านั้นเอง หลังจากนั้นจึงจะพูดได้ชัดเจนว่าเป็นไปเอง

อันนี้มันเหมือนนักมวยเข้าวงในกัน ไม่ทราบว่าจะใครจะไปจะอยู่ มีแต่จะต่อยกันท่าเดียว พันกันเลย กิเลสตัวนี้กับสติปัญญาขั้นนี้เป็นขั้นสติปัญญาฟ้าดินถล่ม พออันนี้ ม้วนเสื่อลงไปแล้ว ที่นี้สติปัญญาจะฝึกซ้อมตัวเองจากขั้นที่ว่าตายแล้วแต่กิ่งก้านสาขามันยังเขียวอยู่ มันยังไม่ตายเหมือนต้นมัน มันจะค่อยยุบยอบไป ๆ นี่ละที่ท่านก้าวเดินอนาคามีมรรค ผู้ที่ได้ระดับฟ้าดินถล่มนี้ขาดสะบั้นลงไปแล้ว นี่เรียกว่าสอบได้แล้ว แต่ว่าจะได้อย่างสมบูรณ์ถึงร้อยเปอร์เซ็นต์ยังพูดไม่ได้นะอนาคา ด้วยเหตุนี้พระอนาคา

จึงต้องบำเพ็ญตน จากนี้ไปละที่นี้เป็นอัตโนมัตติ จะหมุ่นจะขัดตัวเองไปเรื่อย ๆ เอาไว้ไม่
อยู่ ไม่อยู่เลย หมุ่นตลอด ๆ นี้เรียกว่าสติปัญญาอัตโนมัตติ

ควรแก้ขั้นวิหาเสียก่อน จากนั้นก็ตัดป่า ชำระไป ๆ ถ้าตายเวลาไหนก็ขั้นนอตป
ปา ขั้นสุทฺธสทา สุทฺธสีไปเรื่อย ๆ นี้เป็นลำดับของผู้สำเร็จพระอนาคามีจะก้าวเดินไปตาม
ความละเอียดของธรรม แล้วของขั้นแห่งธรรมสถานที่อยู่ของจิตดวงนั้นไปเรื่อย ๆ จน
กระทั่งเต็มเหนี่ยวถึงอกนิษฐาแล้วติดฝั่งไปเลย นี้เรียกว่าสมบุรณ์แบบเต็มที่ จากนี้ที่ว่า
ตามลำดับสอบได้ นี้เป็นอนาคามีขั้นสอบได้ จะให้สิ้นเสร็จเป็นร้อยเปอร์เซ็นต์ยังไม่ได้
แต่ยังงใจให้กิเลสตัวนี้พื้นอีกไม่มีทาง แต่ทำไมพื้นมันไม่หมดก็ต้องบอกว่ายังไม่หมด ถึง
ไม่พื้นก็ยังไม่หมด ก็ต้องชำระไปนี้ นี้สติปัญญาอัตโนมัตติ จากนี้ไปแล้วไม่มีละหมุ่นตัว
ๆ เลย โลกที่หนักแสนหนัก ความทุกข์ความลำบากแสนสาหัสจากกามกิเลสนี้ขาด
สะบั้นลงไปหมด ทีนี้จิตดวงนี้จึงกลายเป็นเหมือนหนึ่งว่า เหมือนบ้านร้างแต่มีคนอยู่

คำว่าคนอยู่คือพวกอัมมพัลลัตถนีเอง ตัวออกสนามนี้ มัณรบรมาฬ่าพินกันอยู่ใน
หัวใจของโลกให้เดือดร้อนวุ่นวาย ไม่รู้จักบุญจักบาป ไม่มีนรกอเวจี สวรรค์ชั้นพรหมไม่
สนใจ สนใจแต่ความดีความคืน ตัวนี้ขาดสะบั้นลงไปแล้วจึงเป็นเหมือนกับว่าบ้านร้าง
แต่มีคนอยู่ คนอยู่นั้นเป็นอรรถเป็นธรรมล้วน ๆ เช่นพระอนาคามี ท่านชักฟอกลงไป
เรื่อย ๆ เป็นอรรถเป็นธรรมล้วน ๆ นี้ละคำว่าเหมือนบ้านร้างแต่มีคนอยู่ คือมีแต่คนมี
สมบัติผู้ดีเข้าใจไหม กิริยาเป็นอรรถเป็นธรรมที่จะแก้จะถอดถอนตนเองโดยถ่ายเดียว
เท่านั้น เรียกว่าคนมีสมบัติผู้ดีอยู่ครองธาตุครองขันธนี้ความหมายว่าจัน ส่วนอัมมพัล
ลังไปแล้ว นี้ละที่ว่าเมื่อถึงกาลเวลาธรรมที่มีกำลังแล้วก็เหมือนกันกับกิเลสมีกำลัง
ทำลายสัตว์โลกแหกเหลวปนปี พอธรรมมีกำลังทำลายกิเลสแหกเหลวปนปี ไม่มีคำ
ว่าย่อหย่อน หมุ่นตัว ๆ จนกระทั่งฟุ้งเลย นี้เป็นอัตโนมัตติ เรียกว่าอัตโนมัตติ

ถึงขั้นนี้แล้วได้รู้เอาไว้แหละความเพียร มันจะเลยเถิด คือมันเพลินต่อการพัน
ทุกข์ความพันทุกข์โดยถ่ายเดียว ลืมหลับลืมนอนลืมอิมลืมกินลืมพักผ่อนอะไร ๆ ลืม
ไปหมด เจ้าของจะตายอยู่ก็ไม่ถอย นี้เรียกว่าอัตโนมัตติของสติปัญญาธรรมที่ทำความ
พากเพียรเพื่อความพันทุกข์ ต้องได้รู้เอาไว้ไม่งั้นมันจะเลยเถิด ลืมความเป็นอยู่หลับ
นอนพักผ่อนร่างกาย เข้าสู่สมาธิไม่สนใจ สมาธิเป็นเรือนพัก ต้องรู้เข้ามาสู่สมาธิ นี้
เรียกว่าเรือนพัก พอพักนี้ได้กำลังแล้ว ออกจากนี้ก้าวออกสนามฆ่ากิเลสทางด้านสติ
ปัญญา นั้นเป็นอย่างนั้น เป็นระยะ ๆ นี้ได้พูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง ให้ทราบเป็นอย่าง
นี้นะ

เราอย่าเข้าใจว่าธรรมของเราจะต้องบิบบังคับให้ทำความดีตลอดเวลา ไม่นะ
ตั้งแต่เพียงเราเคยชินต่อการสร้างคุณงามความดีแล้ว วันไหนไม่ได้ทำเราอยู่ไม่ได้ละไม่

สบาย เท่านั้นที่รู้แล้วนะ ถ้ายิ่งถึงธรรมขั้นนี้ โอ้ย ไม่ได้เลยว่้างั้นเถอะ ให้ตายเลยถ้าไม่ได้ ทำให้ตายไปเลย นั้นเป็นอย่างนั้นนะ ตั้งแต่ชั้นกัลยาณปุถุชนนี้ที่เคยทำคุณงามความดี เป็นนิสัยแล้ววันหนึ่ง ๆ ต้องทำเป็นประจำ ไม่ทำไม่สบาย นี่อำนาจของความดีหนุนเข้า แล้วนะ เตือน ไม่สบายต้องได้ทำ ถ้าไม่ได้ทำความดีไม่สบาย ๆ คือความดีเตือนให้ได้ ทำ ถ้าได้ทำแล้วสบาย ๆ ไปเรื่อยนะ ให้พร

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันท่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd